

Εμφανίστηκε η Παναγία με το Θείο Βρέφος και το προσέφερε στον έντρομο Ιερέα για την αναίμακτη θυσία!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Ζούσε στη χώρα των Αλαμανών ένας ιερέας πολύ ενάρετος, ο Πελάγιος, που έτρεφε ξεχωριστή ευλάβεια στην Υπεραγία Θεοτόκο.

Ο διάβολος όμως τον φθόνησε και του έσπειρε λογισμό απιστίας για τη θεία Κοινωνία. “Πώς είναι δυνατόν”, σκεφτόταν, “να γίνονται το ψωμί Σώμα και το κρασί Αίμα Χριστού”!

Απ’ τους λογισμούς αυτούς έπεφτε σε μεγάλη θλίψη, αλλά δεν τολμούσε να συμβουλευθεί κανέναν άνθρωπο. Γι’ αυτό πρόστρεξε στην ίδια την Παναγία και την παρακάλεσε να τον πληροφορήσει σχετικά.

Κάποια μέρα λοιπόν, ενώ λειτουργούσε, όταν έφτασε στο «Εξαιρέτως της Παναγίας αχράντου...», εξαφανίστηκε από το δισκάριο ο άγιος Άρτος. Ερεύνησε ο Πελάγιος τριγύρω, αλλά δεν Τον βρήκε.

– Παναγία μου! φώναξε τρομαγμένος, γνωρίζω ότι για την ολιγοπιστία και την αμφιβολία μου με σιχάθηκε ο Χριστός κι έφυγε από μπροστά μου για να μην κοινωνήσω, ο ανάξιος. Εσύ όμως παρακάλεσέ Τον να με συγχωρήσει!

Βλέπει τότε μπροστά στην αγία τράπεζα την υπερένδοξη Βασίλισσα με το θείο

Βρέφος στην αγκαλιά της να του λέει:

- Αυτό το Βρέφος είναι ο Ποιητής της οικουμένης, ο Υιός και Λόγος του Θεού· τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Αυτός πέθανε στο Σταυρό για τη σωτηρία του κόσμου και αναστήθηκε. Αυτός και τώρα καθημερινά συγκαταβαίνει με θαυμαστό τρόπο στο σχήμα του ψωμιού και του κρασιού, για την πολλή αγάπη Του στους ανθρώπους, και προσφέρεται σ' αυτούς για τον αγιασμό της ψυχής τους.

Ψηλάφησέ Τον λοιπόν κι ερεύνησε άφοβα, για να διαπιστώσεις ότι πρόκειται για αληθινή θεωρία, ότι είναι σώμα πραγματικό με σάρκα και αίμα, καθώς Τον γέννησα. Έτσι ακριβώς γίνονται ο άρτος και ο οίνος όταν λειτουργείς. Επειδή όμως η ανθρώπινη φύση δεν μπορεί να φάει σάρκα ωμή και να πιει αίμα, γι' αυτό με πάνσοφο τρόπο ο Παντοδύναμος προσφέρεται με τη μορφή του ψωμιού και του κρασιού, ώστε να μπορεί ο καθένας να Τον μεταλαμβάνει με λαχτάρα και πόθο.

Κοινωνήσε λοιπόν κι εσύ με ευλάβεια και πίστη, γιατί όποιος Τον παίρνει μέσα του άξια, γίνεται μέτοχος της θείας δόξας Του.

Μ' αυτά τα λόγια η Δέσποινα απέθεσε το Βρέφος στην αγία τράπεζα, κι αφού Το προσκύνησε ταπεινά, έγινε άφαντη.

Τότε ο ιερέας πήρε με φόβο και χαρά στα χέρια του το θείο Βρέφος, Το ασπάστηκε ευλαβικά και διαπίστωσε πως ήταν πράγματι ένα ζωντανό βρέφος με αληθινή σάρκα.

Ύστερα Το ακούμπησε στην αγία τράπεζα, έπεσε στη γη και προσευχήθηκε με δάκρυα:

“Πιστεύω, Κύριε, και ομολογώ πως Εσύ είσαι ο Υιός του Θεού, που γεννήθηκες από την αιειάρθενη Μαρία. Σ' ευχαριστώ για τη χάρη που αξιώθηκα σήμερα ο ανάξιος, και παρακαλώ να μου συγχωρέσεις την παλιά μου δυσπιστία. Και τώρα αξιώσέ με να Σε κοινωνήσω όχι σαν βρέφος, αλλά σαν Άρτο”.

Αφού προσευχήθηκε έτσι με πίστη, σηκώνεται, και βλέπει μπροστά του τον άγιο Άρτο όπως και πριν. Μετέλαβε με ευφροσύνη, και συνέχισε σ' όλη του τη ζωή να ιερουργεί τα θεία Μυστήρια με περισσή ευλάβεια.

Από το βιβλίο, Αγαπίου Μοναχού, «Αμαρτωλών Σωτηρία».